

[Hartvig Frisch.]

ikke har reguleret, det vil sige begrænset Indførselen tilstrækkeligt, og jeg, efter at have set paa Sagerne, mener, at Valutacentralen har handlet helt forsvarligt, vil jeg ikke undlade i dette Tilfælde, hvor det altsaa pludselig er fra *Venstres Side*, Kravet rejses saa voldsomt, at rette det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, om han, naar han faar Ordet, vil give nogle Oplysninger om det, der er Hovedsynspunkterne for de Valutatildelinger, der sker til fremmed Frugt.

Jeg er af den Opfattelse, at man vilde gøre dansk Frugtavl en ganske overordentlig daarlig Tjeneste, hvis man med Valutacentralen som Instrument vilde jage den fremmede Frugt ud af Markedet, for man vilde jo blot opnaa, at den Forstaaelse af Frugtens Værdi, der virkelig er ved at oparbejdes i Befolkningen, utvivlsomt vilde slaa om i sin Modsætning, dersom man i visse Maaneder af Aaret, hvor man notorisk ikke har dansk Frugt til Raadighed, vilde prøve paa at indskrænke Forsyningerne af den fremmede Frugt. Men paa den anden Side erkender jeg ogsaa, at der naturligvis er store Interesser forbundet med Spørgsmaalet om, paa hvilket Tidspunkt af Aaret en Restriktion over for den fremmede Frugt skal sætte ind, og de Bestemmelser, der skal tages, bør træffes under nøje Hensyntagen til de Interesser, der her fra begge Sider er at varetage.

Jeg skal til Slut gøre en Bemærkning om den Passus i den højtærede Handelsministers Fremsættelsestale, som drejede sig om en eventuel Genindførelse af Rigsdagens Valutaudvalg — det blev jo som bekendt taget ud af den sidste Valutalov. Jeg skal paa mit Partis Vegne sige, at hvis der i øvrigt kan blive Enighed om dette, er mit Parti rede til at gaa ind i en Forhandling om, at Rigsdagens Valutaudvalg bliver genindført.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som talte for Socialdemokratiet, var inde paa Valutakurserne. Da dette Spørgsmaal jo har været ret grundigt drøftet her i Rigsdagen, baade i dette Ting og i det andet høje Ting, for ganske faa Dage siden, mener jeg, det er temmelig unyttigt at fortsætte Drøftelsen af denne Sag ogsaa ved denne Lejlighed, saa meget mere som det jo ikke i og for sig er herom, der træffes Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag. Det viser sig jo ogsaa, at Ændringer i Valutakurserne eller Fastholdelse af dem kan foregaa, uden at der sker nogen

Ændring i Valutaloven. Jeg skal dog paa den Foranledning, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har givet, sige, at naar man taler om Svingninger, vil det jo altid være i Forhold til noget andet. Det, det ærede Medlem her talte om, var jo Sterlings Svingning i Forhold til Dollar, og da Kronen er fastlagt i Tilknytning til Dollar, bliver det ogsaa i Forhold til Kronen. Men det er klart, at lige saa meget som Sterling er svinget i Forhold til Dollar, er Dollar svinget i Forhold til Sterling. Spørgsmaalet er derfor, hvad man anser det for mest fordelagtigt for et Lands Valuta at blive knyttet til. Jeg tror, de fleste — uanset hvordan Valutakurserne i øvrigt skulde være, og hvilke andre Ting der skulde øve Indflydelse herpaa — vil være enige i, at det vilde være mere naturligt, om vor Valuta foretog Svingninger i Forhold til Dollar end i Forhold til Sterling. Jeg tror med andre Ord, at dansk Erhvervsliv vil have mere Interesse i, at Kronekursen — hvis man skal opretholde en vis fast Valutakurs — bliver fast i Forhold til Sterling fremfor at knyttes til Dollar, idet vi jo har en forholdsvis ringe Handelsomsætning med Amerika sammenlignet med den, vi har med Storbritannien.

Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men knytte nogle Bemærkninger til den udførlige Tale, som den højtærede Handelsminister holdt ved Lovforslagets Fremsættelse.

Det var jo ganske øjensynligt, at den højtærede Handelsminister lagde det an paa den Maade, at alle de Vanskeligheder, vi nu er kommet ind i — og som han ikke lagde Skjul paa, at vi *var* kommet ind i —, ganske og aldedes var en Følge af Verdensbegivenhederne uden for vort Land, og at den nuværende Regering derfor ikke havde noget Ansvar derfor. Ja, det er jo den gamle Melodi, man her synger. Da Krisen i 1932 lagde sit Tryk over Forholdene herhjemme, da Arbejdsløsheden steg, da Eksportvanskeligheder opstod, da Landbrugets Forrentningsprocent gik ned til Minus, og da Tidens Tryk bevirkede en Stagnation i næsten hele vort Lands Erhvervsliv, da var det, Krisen udefra og den alene, der havde Skylden heri. Men da Krisen mildnedes, da Arbejdsløsheden gik noget ned, da Forrentningsprocenten steg noget, da der kom opadgaaende Konjunkturer, Konjunkturer, som i det internationale Erhvervsliv i de sidste Aar før Krigen nærmest kan betegnes som noget i Retning af Højkonjunkturer, se, da var det Regeringens Politik og den alene, hvis man kunde tro Regeringen, som havde Æren heraf. Der er